

Arrest

nr. 218 263 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERSCHRAEGEN *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 november 2005 en heeft zich een twee keer vluchteling verklaard op 21 april 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 mei 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 oktober 2017.

1.3. Op 31 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Libanon, als kind van een Syrische vader en een Libanese moeder. Uw vader overleed toen u nog jong was. U woonde tot aan uw twaalfde in Naful. Op uw twaalfde verhuisde u met uw moeder naar Ain Therma, Damascus, Syrië. U ontdekte er dat u er een halfbroer had, A.(...), bij wie u verder ging wonen. In 1997, nadat u uw legerboekje ontving, verhuisde u opnieuw naar Libanon en keerde nooit meer terug naar Syrië. Op uw zeventiende reisde u naar eigen zeggen o.a. naar Turkije, Oekraïne, Duitsland, Libanon, Ivoorkust en vervolgens naar Nederland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U maakte zich in Nederland bekend als Palestijn en maakte gebruik van een alias. U wachtte uw beslissing niet af en trok verder naar België waar u op 18 november 2005 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Op 24 augustus 2006 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het beroep dat u indiende bij de Raad van State werd verworpen.

U ging in 2007 een huwelijk aan te gaan met een Belgische maar kwam te scheiden in 2010. Op 10 juni 2013 werd het huwelijk nietig verklaard wegens schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Gent, hetgeen bevestigd werd door het Hof van Beroep te Gent. Op 2 december 2016 werd uw verblijfsrecht op basis van dit huwelijk ingetrokken met bevel om het grondgebied te verlaten. Ondertussen was u evenwel gehuwd met M.(...), G.(...) (O.V. X) die u vanuit Libanon kwam vervoegen in België. U kreeg met haar twee kinderen: F.(...) en N.(...).

Op 2 juni 2014 werd u veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Brugge tot 18 maanden gevangenisstraf met uitstel 5 jaar wegens het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen aan uw ex-echtgenote en wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging.

Op 21 april 2017 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelt niet naar Libanon terug te kunnen gaan daar u er geen verblijfsstatuut heeft. U zou eveneens niet naar Syrië terug kunnen gaan omdat u uw dienstplicht niet deed. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: de paspoorten van uw echtgenote, uw kinderen en uzelf, uw huwelijksakte, geboorteakte van uw kinderen, verschillende uittreksels van de burgerlijke stand, een kopie van de eerste twee pagina's van uw legerboekje, een certificaat van nationaliteit en een bewijs van woonst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en dit omwille van de hierna volgende redenen:

Gezien u – ondanks uw geboorte, uw huwelijk met een Libanese en uw jarenlang verblijf in Libanon – er niet zou in zijn geslaagd er een verblijfsstatuut of de nationaliteit te verwerven, dient uw verzoek om internationale bescherming ten aanzien van uw land van nationaliteit te worden beoordeeld, nl. Syrië. U stelt niet naar Syrië terug te kunnen keren daar u er uw dienstplicht niet deed. Dient echter te worden vastgesteld dat u van uw legerboekje enkel de eerste twee pagina's voorlegt. Uit informatie waarover

het Commissariaat echter beschikt en dewelke is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zowel voor mei 2007 als na mei 2007 toen de nieuwe gewijzigde wet °n 30/2007 inzake de Militaire dienstplicht in voege trad, de mogelijkheid bestond om de dienstplicht af te kopen bij verblijf in het buitenland. Bovendien blijkt uit diezelfde informatie dat het een wijdverspreide praktijk was van Syrische jongeren om in het buitenland te gaan studeren, daar geruime tijd te verblijven en vervolgens de legerdienst af te kopen. Het was eveneens een wijdverspreide praktijk om via corruptie een kwijtschelding van legerdienst te verkrijgen. U, die sinds zijn 12de niet meer in Syrië verbleef en sinds zijn 17de niet meer in Libanon (CGVS, pg. 3) levert geen enkel begin van bewijs om het tegendeel hiervan aan te tonen. Integendeel, er moet worden vastgesteld dat u in juni 2007 een Syrisch paspoort bekam met een geldigheidsduur van zes jaar (zie documenten). Dit terwijl dienstplichtigen in de regel slechts een paspoort met een geldigheidsduur van twee jaar kunnen bekomen.

Gezien bovenstaande en overwegende dat u in het verleden klaarblijkelijk uw toevlucht nam tot frauduleuze praktijken, in casu een verzoek om internationale bescherming onder een valse identiteit en nationaliteit en een schijnhuwelijk, kunt u niet overtuigen dat u in Syrië zou worden gezocht wegens het niet vervullen van uw dienstplicht. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

De overige door u voorgelegde documenten nl. de paspoorten van uw echtgenote en kinderen, uw huwelijksakte, twee uittreksels van geboorteaktes van uw kinderen, een uittreksel van familiesamenstelling, een uittreksel van burgerlijke stand, een bewijs van woonst, een uittreksel van familiesamenstelling Syrië en een kopie van een getuigschrift en uittreksel burgerlijke stand, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin veranderen daar deze enkel en alleen uw identiteitsgegevens en familiale samenstelling aantonen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de beoordeling van de toekenning van de status van subsidiaire bescherming, dient er in casu evenwel op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u op 2 juni 2014 definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot 18 maanden gevangenisstraf met uitstel 5 jaar wegens het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen aan uw (ex)-echtgenote en wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging.

Artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er kan niet getwijfeld worden dat de door u gepleegde feiten ernstig zijn. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brugge wordt wat de bewezen feiten betreft immers als volgt geoordeeld: "De bewezen verklaarde feiten getuigen van een gebrekkig normbesef, van een gebrekkige gedragscontrole en van een gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van de slachtoffers, waaronder zijn echtgenote. [...] beklagde wordt ervaren als een man die het niet schuwt om anderen met leugens te bedriegen en die evenmin geweld schuwt om zijn zin te krijgen of vrouwen naar zijn hand te zetten. Zijn houding duidt op een manifest gebrek aan respect voor de integriteit van andere mensen, in het bijzonder van vrouwen. [...] De straftoemeting moet voorts worden bepaald, **gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten**, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklagde [...] rekening houdende enerzijds met de **zwaarwichtigheid van de feiten** en het toegebracht nadeel aan de slachtoffers, anderzijds met het blanco strafregister van beklagde en met de tijdspanne die is verstreken sinds het plegen van de feiten, komt een gevangenisstraf, waarvoor uitstel van tenuitvoerlegging wordt verleend, zoals hierna bepaald, passend voor [...]." Uw handelingen zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiair beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Meer nog, toen u op het persoonlijk onderhoud het vonnis werd voorgelezen, antwoordt u met een terugkerende vraag of er hiervoor bewijzen zijn (CGVS, pg.4). U stelt niets te hebben gedaan (CGVS, pg.4). Uw uittalingen bevestigen verder de constataties van de Rechtbank te Brugge met betrekking tot uw persoonlijkheid en de door u gepleegde feiten. Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden

besloten dat de door u gepleegde feiten waarvoor u veroordeeld werd, moeten worden gezien als een ernstig misdrijf.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld. U werd verder veroordeeld voor het plegen van een ernstig misdrijf in België waardoor u uitgesloten dient te worden van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 55/4 van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van uw echtgenote nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van uw kinderen nam het CGVS een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en u uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privé-leven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner of uw kinderen.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande bovenstaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden in Syrië niet aangewezen is dat u, als Syrisch staatsburger, gedwongen zou worden teruggeleid naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen artikel 3, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK) en het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur *juncto* het principe van de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, betwist verzoeker dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar de parlementaire voorbereidingen bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt verduidelijkt dat voor de invulling van het begrip "ernstig misdrijf" kan worden verwezen naar de punten 155 tot 158 van de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés" zoals uitgegeven door de UNHCR. Verzoeker stelt dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, volledig met uitstel voor een termijn van 5 jaar. Hij werd ook nooit één dag in voorlopige hechtenis genomen met betrekking tot deze feiten. Voor het overige bezit verzoeker een volledig blanco strafregister met uitzondering van een verkeersboete ten bedrage van 100 euro, eveneens met uitstel voor een termijn van 3 jaar. Verzoeker wenst de door hem gepleegde feiten absoluut niet te minimaliseren, doch het is volgens hem duidelijk dat de feiten in kwestie niet kwalificeren onder het begrip "ernstig misdrijf" van artikel 55/4 § 1 c) van de Vreemdelingenwet daar de voorbereidende werken specifiek verwijzen naar "*un crime "grave" doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave*". Het feit dat een volledig uitstel van tenuitvoerlegging werd verleend wat betreft de gevangenisstraf van 18 maanden toont naar mening van verzoeker aan dat

de rechtbank hem net een tweede kans wilde geven teneinde zich te herpakken en zich te bewijzen in de toekomst. Verzoeker heeft deze kans met beide handen gegrepen en intussen kwam hij niet meer in aanraking met justitie. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van deze Raad om te verduidelijken welke misdrijven worden gekwalificeerd als zijnde een “ernstig misdrijf” in de zin van artikel 55/4 § 1 c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel de door hem gepleegde feiten hoegenaamd niet goed te spreken zijn, staat het volgens verzoeker in elk geval vast dat deze niet kwalificeren onder het begrip “ernstig misdrijf” zoals de wetgever dit bedoeld heeft.

Zelfs indien er *in casu* zou sprake zijn van een “ernstig misdrijf” (*quod non*), dan dienen volgens de wetgever de voor- en nadelen van een uitsluiting zorgvuldig te worden afgewogen. Er dient een individueel onderzoek plaats te vinden met individuele beoordeling en individuele motivatie waarbij onder andere de aard van de feiten dient te worden afgewogen ten opzichte van de vrees voor vervolging/het reëel risico op ernstige schade indien de verzoeker zou worden teruggeleid naar zijn land van herkomst. *In casu* bezit verzoeker de Syrische nationaliteit. In Syrië woedt sinds 2012 een hevige burgeroorlog die reeds tot de dood heeft geleid van meer dan 400.000 burgers. Het valt naar het oordeel van verzoeker dan ook niet redelijk te betwisten dat hij een zéér groot reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er dient door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook een nauwkeurig individueel onderzoek te worden gevoerd teneinde na te gaan of de aard van de feiten verantwoordt dat hij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. *In casu* werd in de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets doorgevoerd, noch werd nagegaan of hij ook op vandaag nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, aldus verzoeker, die hier aan toevoegt dat evenmin wordt verwezen naar zijn voor de rest blanco strafregister, naar zijn gezinssituatie waarbij aan zijn twee minderjarige Syrische kinderen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend of naar het feit dat de feiten dateren van bijna 10 jaar geleden en hij sindsdien nooit nog in aanraking kwam met het gerecht met uitzondering van een verkeerszaak. Op geen enkele wijze blijkt aldus uit de bestreden beslissing dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een doorgedreven individueel onderzoek heeft gevoerd, terwijl het nochtans gaat om een uiterst ingrijpende beslissing die ertoe leidt dat verzoeker het recht op bescherming wordt onttrokken. Verzoeker verwijst naar arrest nr. X van 13 maart 2015 van deze Raad, waarin werd geoordeeld dat er wel degelijk een doorgedreven proportionaliteitstoets en actualiteitstoets dient plaats te vinden in het geval van een uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Ook in de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de individuele situatie in hoofd van verzoeker en wordt niet nagegaan of er op vandaag, 10 jaar na de feiten, nog steeds sprake is van een actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde alwaar verzoeker nimmer nog in aanraking kwam met het gerecht. Het mag dan ook duidelijk zijn dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk onzorgvuldig tot een beslissing is gekomen zonder alle individuele factoren in zijn hoofd in rekening te brengen, waardoor de bestreden beslissing dan ook onjuist/onvoldoende werd gemotiveerd, aldus verzoeker, die aanvoert dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich dan ook opdringt.

Vervolgens wijst verzoeker op artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet, dat stelt: “*Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.*” De verenigbaarheid van de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus met het non-refoulementbeginsel dient aldus te worden nagegaan. *In casu* staat vast dat het leven van verzoeker ernstig zou bedreigd worden bij terugleiding naar Syrië gelet op de aanhoudende burgeroorlog, doch wederom werd door het Commissariaat-generaal op geen enkele wijze gemotiveerd waarom de gepleegde feiten zouden verantwoorden dat verzoeker wordt teruggeleid naar Syrië. Het Commissariaat-generaal schijnt daarenboven uit het oog te verliezen dat verzoeker vader is van twee jonge Syrische kindjes aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en die aldus op geen enkele wijze kunnen terugkeren naar Syrië. Verzoeker merkt op dat het gedwongen scheiden van hem en zijn kinderen volkomen in strijd zou zijn met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals vastgelegd in artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het Commissariaat-generaal stelt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, doch is hierbij volgens verzoeker intellectueel oneerlijk. Het Commissariaat-generaal is immers goed genoeg op de hoogte van het feit dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd toen zijn F-kaart werd ingetrokken waardoor dit bevel evident herleeft. Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat een recent artikel van de Knack aan de kaak stelt dat vluchtelingen die worden uitgesloten van de vluchtelingestatus niet kunnen worden teruggeleid naar een oorlogsgebied, maar anderzijds ook geen enkele vorm van rechten kunnen openen in België en aldus noodgedwongen in de illegaliteit

dienen te zien overleven (stuk 5 toegevoegd aan het verzoekschrift). De moeilijke afweging waarvan sprake in het artikel blijkt niet het geval te zijn *in casu* aangezien het Commissariaat-generaal met amper enige motivatie en voorafgaand individueel onderzoek overging tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker zonder bovendien de belangen van zijn twee legaal verblijvende minderjarige kinderen mee in overweging te nemen. De gevolgen van de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde zijn nochtans uiterst ingrijpend daar hij geen verblijfsrecht meer heeft in het Rijk en dus ofwel gedwongen zal dienen te overleven in de illegaliteit in België ofwel tegen zijn wil zal worden gescheiden van zijn twee minderjarige kinderen, hetgeen fundamenteel in strijd is met artikel 9 IVRK, aldus nog verzoeker.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de beslissingen dd. 31 mei 2018 waarbij de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan verzoeksters kinderen, een uittreksel uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, arrest nr. X dd. 13 maart 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het artikel *“Tientallen oorlogsmisdadigers lopen rond in België, maar we weten niet waar ze zijn”* van Knack van 12 juni 2018.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet kan overtuigen dat hij in Syrië zou worden gezocht wegens het niet vervullen van zijn dienstplicht. Verzoeker wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brugge dd. 2 juni 2014 blijkt dat hij veroordeeld werd tot 18 maanden gevangenisstraf met uitstel van vijf jaar wegens het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn (ex)-echtgenote en wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, en de gepleegde feiten waarvoor hij veroordeeld werd moeten aanzien worden als een ernstig misdrijf zoals bepaald in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie bestaat.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Gezien u – ondanks uw geboorte, uw huwelijk met een Libanese en uw jarenlang verblijf in Libanon – er niet zou in zijn geslaagd er een verblijfsstatuut of de nationaliteit te verwerven, dient uw verzoek om internationale bescherming ten aanzien van uw land van nationaliteit te worden beoordeeld, nl. Syrië. U stelt niet naar Syrië terug te kunnen keren daar u er uw dienstplicht niet deed. Dient echter te worden vastgesteld dat u van uw legerboekje enkel de eerste twee pagina's voorlegt. Uit informatie waarover het Commissariaat echter beschikt en dewelke is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zowel voor mei 2007 als na mei 2007 toen de nieuwe gewijzigde wet n° 30/2007 inzake de Militaire dienstplicht in voege trad, de mogelijkheid bestond om de dienstplicht af te kopen bij verblijf in het buitenland. Bovendien blijkt uit diezelfde informatie dat het een wijdverspreide praktijk was van Syrische jongeren om in het buitenland te gaan studeren, daar geruime tijd te verblijven en vervolgens de legerdienst af te kopen. Het was eveneens een wijdverspreide praktijk om via corruptie een kwijtschelding van legerdienst te verkrijgen. U, die sinds zijn 12de niet meer in Syrië verbleef en sinds zijn 17de niet meer in Libanon (CGVS, pg. 3) levert geen enkel begin van bewijs om het tegendeel hiervan aan te tonen. Integendeel, er moet worden vastgesteld dat u in juni 2007 een Syrisch paspoort bekam met een geldigheidsduur van zes jaar (zie documenten). Dit terwijl dienstplichtigen in de regel slechts een paspoort met een geldigheidsduur van twee jaar kunnen bekomen.*

Gezien bovenstaande en overwegende dat u in het verleden klaarblijkelijk uw toevlucht nam tot frauduleuze praktijken, in casu een verzoek om internationale bescherming onder een valse identiteit en nationaliteit en een schijnhuwelijk, kunt u niet overtuigen dat u in Syrië zou worden gezocht wegens het niet vervullen van uw dienstplicht. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

De overige door u voorgelegde documenten nl. de paspoorten van uw echtgenote en kinderen, uw huwelijksakte, twee uittreksels van geboorteaktes van uw kinderen, een uittreksel van familiesamenstelling, een uittreksel van burgerlijke stand, een bewijs van woonst, een uittreksel van familiesamenstelling Syrië en een kopie van een getuigschrift en uittreksel burgerlijke stand, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin veranderen daar deze enkel en alleen uw identiteitsgegevens en familiale samenstelling aantonen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te plaatsen. Voormelde motieven blijven dienvolgens onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. In hoofde van verzoeker kan aldus geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. Verzoeker legt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neer die zijn identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling aantonen. De authenticiteit van deze documenten wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist. Verzoekers identiteit en Syrische nationaliteit worden aldus niet in twijfel wordt getrokken. In de

bestreden beslissing wordt evenwel, wat betreft de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gewezen op artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.6.2. *In casu* wordt verzoeker uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus ingevolge de vaststelling dat hij veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:*

(...)

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

(...)”.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).*

Punt 155 van deze ‘Guide des procédures’ bepaalt: *«Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré. »*

“155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een ‘ernstig’, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord ‘misdrijf’ verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord ‘misdrijf’ alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een ‘ernstig misdrijf’ evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als ‘misdrijf’ worden bestempeld.” (vrije vertaling zoals aangehaald Adv. RvS nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, *Parl.St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54*).

Verskillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als “ernstig” (zie EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis*”, January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, § 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. X).

2.6.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 juni 2014 door de Correctionele Rechtbank te Brugge werd veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf met uitstel van vijf jaar wegens het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn (ex)-echtgenote en wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging.

De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden, is de Raad *in casu* en rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, waaronder de strafmaat en het feit dat uitstel van tenuitvoerlegging van de straf werd verleend, van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden niet kunnen worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet en aldus niet in aanmerking kunnen worden genomen om over te gaan tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.4. De subsidiaire bescherming kan worden verleend indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. *In casu* kan niet worden betwist dat er actueel in Syrië sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat in hoofde van verzoeker een nood aan internationale bescherming aanwezig is blijkt overigens ontegensprekelijk uit de bestreden beslissing. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft aan: “*Niettegenstaande bovenstaande bevindingen meent de Commissaris-*

generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden in Syrië niet aangewezen is dat u, als Syrisch staatsburger, gedwongen zou worden teruggeleid naar Syrië.” Aan verzoeker wordt daarom de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS